

เทศน์เช้า วันที่ ๖ สิงหาคม ๒๕๖๐

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองขวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ตั้งใจฟังธรรมะ ตั้งใจฟังธรรม เพราะอุตสาหกรรม ขวนขวายมาเพื่อทำบุญกุศล เราถึงได้บุญกุศล คิดหัวใจเราไป บุญกุศลคืออะไร คือหัวใจที่มั่นคง หัวใจที่ฉลาด หัวใจที่ปลอดโปร่ง หัวใจที่ไม่มีความทุกข์ระทมเผาผลาญในหัวใจนั้น ถ้าสิ่งที่จะไม่เผาผลาญในหัวใจนั้น สิ่งที่เราได้คือธรรมะ ขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เห็นไหม เราทำบุญกุศลของเราเพื่อประโยชน์กับหัวใจของเรา เราเป็นผู้ฉลาด เป็นผู้ฉลาด เราจะหาคุณธรรมในหัวใจ เราไม่ใช่หาปัจจัยเครื่องอาศัยเพื่อดำรงชีพ สิ่งที่เราปัจจัย ๔ เพื่อดำรงชีพ ดำรงชีวิตนี้ไง ทรัพย์ากรมนุษย์ๆ ใจ ถ้าทรัพย์ากรมนุษย์ชาติที่เจริญแล้ว ทรัพย์ากรเขามีสติมีปัญญา ทรัพย์ากรของเขามีคุณค่า ถ้าทรัพย์ากรที่ไม่มีคุณค่าล่ะ

มงคลชีวิตๆ เราเกิดมาด้วยบุญกุศล มงคลชีวิต เวลา อเสวนา จ พาลานํ เราไม่คบคนพาล เราจะคบบัณฑิตๆ ใจ เราเกิดในประเทศอันสมควร เกิดในประเทศอันสมควร ตอนนี้อยู่สภาวะแวดล้อมมีปัญหา มาก ต่อไปนี่โลกร้อนจนจะอยู่ไม่ได้ แล้วก็หนาวจนตาย เราอยู่ในเส้นศูนย์สูตร เราอยู่ในสิ่งที่อากาศร้อน ร้อนขนาดไหนมันก็ยังร้อนขึ้น ร้อนขึ้นยังพอหาที่หลบภัยไปได้ นี่เกิดในประเทศอันสมควร บุญกุศลเกิดมาในประเทศอันสมควร เกิดจากพ่อจากแม่ เกิดในประเทศอันสมควร เกิดจากพ่อจากแม่ พ่อแม่ที่เป็นสัมมาทิฐิ พ่อแม่ที่เลี้ยงดูลูก พ่อแม่ที่ดูแล สั่งสอน มารยาท สั่งสอนความถูกต้องความผิด ขอให้ลูกเราเป็นคนดีก่อน ถ้าลูกเป็นคนดีแล้วมีการศึกษา มีปัญญาขึ้นมา ถ้าคนมีปัญหา มีการศึกษาขึ้นมา คนคืออยากช่วยสังคม ถ้ามันเบียดเบียนกัน เบียดเบียนกันตั้งแต่เล็กแต่น้อย เราก็แก้ไขของเรา เพราะกรรมจำแนกสัตว์ให้เกิดต่างๆ กันนะ

เวลากรรมจำแนกสัตว์ให้เกิดต่างๆ กัน เรื่องเวรเรื่องกรรม ทรัพย์ากรมนุษย์ๆ เราก็ต้องการให้คนเป็นผู้ที่ฉลาดทั้งหมด จูพบัณฑิตๆ เป็นน้องมหาบัณฑิต มหาบัณฑิตเป็นพระอรหันต์ เป็นพระอรหันต์ขึ้นมา เวลาเกิดมา เกิดมาด้วยความทุกข์ความยากนะ สองคนพี่น้องเกิดมาแล้วพ่อแม่หนีตามกันไป สุดท้ายแล้วตาเอามาเลี้ยง พอตตาเอามาเลี้ยงขึ้นมา พี่มาบวช มาบวชเป็นพระ

อรหันต์ คิดถึงน้องๆ ก็ไปเอน้องมาบวชไง เวลาเอน้องมาบวชนะ ให้ท่องคำคำเดียวท่องไม่ได้ ให้ท่องธรรมะข้อเดียวท่องไม่ได้ ท่องไม่ได้ เวลาท่องไม่ได้ขึ้นมา พี่ชายบอกให้ไปสักเสียบ

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไปยืนรออยู่ที่หน้าวัดเลย “จูพั่นถกเธอบวชเพื่อใคร”

“บวชเพื่อองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ไม่ได้บวชเพื่อพี่”

“ถ้าไม่ได้บวชเพื่อพี่นะ เธอให้อะไรสิ่งนั้นมาลูบไว้ๆ ผ้าขาวมาลูบไว้ ว่ามันขาวหนอๆ”

พอขาวหนอ มันสะเทือนใจ เห็นว่ามันไม่ขาวจริงใจ เพราะมันโดนขี้โคล โคนเหงื่อโคลไป มันก็เศร้าหมอง พอเศร้าหมอง ด้วยปัญญา คำว่า “ด้วยปัญญา” เราบอกว่าเราอยากให้มีพระยากรรมมนุษย์เป็นผู้ที่ฉลาดๆ

จูพั่นถกๆ เขาเคยเกิดเป็นกษัตริย์ เขาเคยเกิดเป็นผู้นำ แต่เวลาเขาเคยบวชพระ เวลาพระท่องปาฏิโมกข์ เขาเป็นผู้ที่ฉลาด เขาเป็นนักปราชญ์ ไปหัวเราะเยาะเขา เวลาตายไป เวลาตายไป มันก็มีบุญมีกรรมของมัน เวลาไปเกิดเป็นจูพั่นถก ด้วยกรรมอันนั้นๆ แต่กรรมที่ดี กรรมที่ดี ลูบผ้าขาวๆ

คนเรามันมีเวรมีกรรมมาทั้งนั้นนะ ถ้ามีเวรมีกรรมขึ้นมา เรามีลูกแล้วเราอยากให้ลูกเราฉลาดไง ถ้าลูกฉลาดขึ้นมา เราก็พยายามอบรมสั่งสอน สิ่งที่ฉลาดหรือเขาจะสมองที่บะไรของ เขา นั่นก็เป็นเวรเป็นกรรมทั้งนั้นนะ แต่เวรกรรมมันแก้ไขได้ แก้ไขด้วยการกระทำ คุณสิ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไปเอาจูพั่นถกให้มาลูบผ้าขาวๆ พี่ชายเป็นพระอรหันต์ พี่ชายไม่เข้าใจ นี่พูดถึงคนเรา จริตนิสัยของจิต จิตมันมีเวรมีกรรมของมันทั้งนั้น ทีนี้เวลาเราเวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ ทรัพย์ากรมนุษย์ ถ้าทรัพย์ากรมนุษย์ สิ่งที่มีปัญญา ทรัพย์ากรที่เข้มแข็ง ทรัพย์ากรที่สุขภาพจิต สุขภาพกายที่ดี ประเทศชาติที่เจริญๆ ถ้าเจริญ เจริญที่ทรัพย์ากรมนุษย์

เวลาทรัพย์ากรในโลก เขาแสวงหาทรัพย์ากรกันนะ ช่วงชิงกัน เวลาที่ไหนมีทรัพย์ากร มีแร่ที่มีคุณค่า มันจะเกิดรัฐบาลอยู่ไม่ได้ มันจะเกิดการที่มการดำ มันจะมีการเมืองรื้อยแปดพันเก้า นี่ไง สิ่งที่มีคุณค่าๆ คนเขาแย่งชิงกัน ไอ้เจ้าของพื้นที่ ด้วยกำลัง ด้วยปัญญาของเรา เรารักษาสสมบัติของเราไม่ได้หรอก ต้องให้อ้อมมือใหญ่ๆ มือกำปั้นเหล็กมันมาชนทรัพย์ากรไปใช้ไง

นี่ก็เหมือนกัน เวลาทรัพย์ากรมนุษย์ ทรัพย์ากรมนุษย์มันเรื่องของคนนะ เวลาทรัพย์ากรมนุษย์ก็เรื่องของคนอื่น ไม่ใช่เรื่องของเราเลย แต่เวลาความสุขนะ เราอยากได้ความสุขของเรา เวลาฝึกหัดจะหัดภาวนา ทรัพย์ากรมนุษย์ก็เริ่มจากเรานี้แหละ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นมนุษย์ ในบรรดาสัตว์สองเท้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าประเสริฐที่สุด องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าประเสริฐขึ้นมา เพราะจะได้ครองราชเป็นกษัตริย์ สละสิ่งนั้นทิ้ง สิ่งที่แสวงหา แสวงหาสัจจะความจริงในใจของตน ถ้าแสวงหาความจริงในใจของตน คนที่มีสติปัญญาจนถึงเห็นคุณงามความดีจากภายในหัวใจ พระพุทธศาสนาสอนลงที่หัวใจของคนใจ

ถ้าหัวใจของคนมีสติปัญญาขึ้นมา รักษาที่นี้ มันจะทุกข์มันจะยาก มันทุกข์ยากแค่ไหนถ้ามีสติปัญญา คุณติ เวลาครูบาอาจารย์ของเรา เวลานั้นสมาธิภาวนาขึ้นมาทั้งวันทั้งคืน แล้วทำกันเป็นปีเป็นเดือน ทำกันตลอดชีวิต เห็นไหม เป็นพระอาชีพ ไม่ใช่อาชีพพระ อาชีพพระเป็นอาชีพขึ้นมาเพื่อหาอยู่หากิน พระอาชีพ บวชเป็นพระมาเพราะรู้อยู่แล้วว่าบวชเป็นพระมาเพื่อจะคัดแปลงตน

ทรัพย์ากรมนุษย์ก็เริ่มจากเราก่อน ทรัพย์ากรมนุษย์ก็เริ่มจากการกระทำของเราก่อน เวลาจะทำขึ้นมาให้คนอื่นทำดีหมด ทรัพย์ากรมนุษย์สอนให้คนอื่นดีหมดเลย แต่ตัวเองจะเลวอย่างไรช่างหัวมัน เห็นแต่ความเลวของคนอื่นใจ ขี้บนหัวคนอื่นเห็นหมดเลย แต่ขี้บนหัวตัวเองไม่เห็นหัวใจของคนมันทุกข์ไม่สนใจ

อตุตา หิ อตุตโน นาโถ ตนเป็นที่พึ่งแห่งตน องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสอนเข้ามาที่นี้ สอนเข้ามาที่หัวใจของเราก่อน เราทำคุณงามความดีของเราก่อน ทำคุณงามความดีเป็นความดี ความดีๆ จบสิ้นที่นี้ ไม่ใช่คุณงามความดีแล้วก็เรียกร้อง ทำดีไม่ได้ดี ทำดีไม่ได้ดี ใครทำดีแล้วไม่ได้ดี โดยธรรมชาติของมันทำดีต้องได้ดี แต่ถ้าความชั่วทุกคนประจาน แต่ทำความดีประจานเขาไม่ได้ แต่ทักฎิมานะของคนกว่าจะยอมรับคนดี คนคนนั้นต้องตายไปแล้ว พอตายไปแล้วถึงว่า อ้อ! คนนี้เป็นคนดี แต่ถ้ามันอยู่บอกมันว่าดีไม่ได้ รับไม่ได้ กิเลสของคนมันเป็นอย่างนั้น ทักฎิมานะของคนไม่ยอมรับใครง่ายๆ หรอก

ฉะนั้น คุณงามความดี เราทำของเรา คุณงามความดีเป็นความดี ความดีที่เรานี้ แล้วคนอื่นจะไม่รู้ได้อย่างไร แต่เขาจะบอกว่าเอ็งดี เป็นไปไม่ได้ จนกว่าเอ็งตายไปแล้ว หนังสือจะเขียนเชิดชูเลย แต่เอ็งอยู่ เขาไม่มองหรอก เว้นไว้แต่ครูบาอาจารย์ของเราที่ท่านมีอำนาจวาสนาบารมีนะ

มันทำความดีๆ จนสิ้น ความดีมันสิ้นไปทั่ว คุณเวลาหลงตาท่านช่วยชาติๆ ความดีมันสิ้นแทบทั่วประเทศชาตินะ สิ้นไปถึงครอบครัวบ้านเรือนของประชาชนชาวไทยทั้งหมด ทุกคนได้ผลประโยชน์จากท่านทั้งหมด จะรู้หรือไม่รู้ ผลประโยชน์มันได้ขึ้นมา นี่ความดีที่มันสิ้นออกไป ความดีอย่างนั้นใครๆ ก็ต้องยอมรับ แต่ถ้าความดีอย่างเราไม่ต้องไปตื่นตื่นหรือ เราทำความดีเพื่อความดีไป

ฉะนั้นบอกว่าทำความดีแล้วก็มาบ่นน้อยออกน้อยใจ ทำดีแล้วไม่ได้ดี ทำดีแล้วไม่ได้ดี

แล้วถ้าทำชั่วล่ะ ถ้าไม่มีสติปัญญาขยับยังล่ะ มันจะไปไหน มันไปตามแต่สัญญาอารมณ์ทั้งนั้นนะ ตามแต่ความต้องการของกิเลส แล้วความต้องการของกิเลสต้องขยับยังๆ ใจ เราต้องมีเบรคนะ โดยธรรมชาติของรถ คุณแต่เครื่องยนต์ คุณแต่คันเร่ง ไม่เคยดูเบรกของรถเลย เบรกรถนี้สำคัญที่สุด ถ้าเรามีสติปัญญา เบรกไว้ อารมณ์ที่มันไม่ดี ความทุกข์ความยากที่มันพุ่งเข้ามาในหัวใจ เบรกมันไว้

แล้วถ้ามันคิดได้ๆ อเสวนา จ พาลานํ ปณฺทิตานญจ เสวนา เราไม่คบคนพาล เวลาคบคนพาล ก็รู้คนนั้นพาล คนนี้พาล แต่มีงคิดพาลไม่เห็น ความคิดที่มันทำลายเขานั้นนะ ความคิดในหัวใจนะ เบรกมันไว้ ถ้ามันเบรกไว้ สติเบรกอันนี้ไว้ๆ แล้วเราฝึกหัดของเรา เพราะธรรมชาติขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสอนเรื่องน้ำใจนะ พอสอนเรื่องน้ำใจแล้ว ครูบาอาจารย์ที่น่าไว้วางใจ สิ่งนั้นใครๆ ก็อยากจะแสวงหาสิ่งนั้น เวลาเนื่อนาบุญของโลกๆ เราก็ต้องแสวงหาของเรา ที่ไหนไว้วางใจได้ก็ทำที่นั่นนะ เวลาเทวดาไปถามองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านี้ไง ควรทำบุญที่ไหน

ควรทำบุญที่เธอพอใจนะ ส่วนใหญ่แล้วมันไม่พอใจ มันขัดแย้งไปหมดล่ะ ถ้าเธอพอใจที่ไหนควรทำบุญที่นั่น มันอันตราย เพราะพอใจขึ้นมาเดี๋ยวมันคิดแล้ว ไม่ดี ถ้าเธอพอใจที่ไหนควรทำที่นั่น

แล้วถ้าจะเอาเหตุเอาผลกันล่ะ เอาบุญกุศลล่ะ

ไอนั้นอยู่ที่เนื่อนาแล้ว ถ้าเนื่อนา เราค่อยไปคัดไปแยกเอาทีหลัง แต่เริ่มต้นถ้ามันพอใจที่ไหน มันพอใจที่ไหนควรทำที่นั่น ถ้าคิดถึงความดี ควรทำ ควรทำ ควรทำ เพราะอะไร ความดีพอมันจะคิด มันคิดได้ยาก ไอ้พาลพาโลไม่ต้องไปคิดถึงมันหรือ มันไหลมาตลอด

เธอควรทำบุญที่ไหน ถ้าเธอพอใจที่ไหนทำที่นั่น แต่ถ้าจะเอามรรคเอาผลกัน ถ้ามันที่น่า
ไว้วางใจ เราก็ชวนขวายเป็นเรา พอชวนขวายเป็นเรา มันก็เป็นสังคัม เวลามันมากขึ้นมันก็มีการ
กระทบกระเทือนเป็นเรื่องธรรมดา แต่เรื่องธรรมดาขึ้นมา ให้ดูหัวใจของเรา

ใครๆ ก็ปรารถนาความสุข เกลียดความทุกข์ทั้งนั้น ใครๆ ก็ปรารถนาความสะดวกสบาย
ไอ้ที่มันติดขัด สิ่งที่ไม่สะดวกสบาย ใครๆ ก็ไม่ต้องการ ถ้าไม่ต้องการสิ่งนั้น ถ้าใครต้องการ
อย่างนั้น เวลาเรามีโอกาสเราก็หลีกเลี่ยงเสีย การให้ทางคนก็เป็นบุญนะ เวลาว่าบุญๆ แต่เราทำ
ไม่ได้ คุณสิ เวลารถปาดหน้ากันมันจะทำร้ายกันอยู่นั่นนะ แต่ถ้าการให้เขาไปก่อนแล้วอืมๆ นะ เรา
ให้เขาไปก่อน เราเอาความสบายใจ ไปเถอะ ไปเลย เราไปของเรา เดี่ยวนู่นชนกันอยู่ข้างหน้า เรา
ปลอดภัย นี่การให้ทางกัน การให้โอกาสกันเป็นบุญทั้งนั้น เป็นบุญเพราะอะไร เป็นบุญเพราะเรา
ฝึใจของเราไป

มันไม่ยอมหรือ มันจะเหนื่อคนทั้งนั้นนะ แล้วเหนื่อมันได้อะไรขึ้นมา เหนื่อไปได้แต่
กิเลสตัดหาความทะยานอยาก ทิฏฐิมานะ กิเลสตัดหาความทะยานอยากคือทิฏฐิมานะ อหังการ
แล้วเวลาเราพูดโธๆ มันจะลงไหม เวลาพูดโธๆ มันลง ครูบาอาจารย์ของเราที่มีคุณธรรมมาก
ขนาดไหนท่านยังอ่อนน้อมถ่อมตน หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นท่านไม่ไปยุ่งกับใครเลย มันกรรม
ของสัตว์ๆ

เวลาบอกไม่ยุ่งกับใครเลย เราก็บอกว่าเห็นแก่ตัวๆ

มันจะเห็นแก่ตัว มันไม่เห็นแก่กิเลสไป ออกไปมีแต่คนเขาที่มเขาตำ ออกไปมีแต่คนเขาจะ
ตรวจสอบ ตรวจสอบเรื่องอะไร ทำไม่ถึงตรวจสอบ เราตรวจสอบเราได้ เรามีสติปัญญาของเรา
เราปรารถนาความดีของเรา เราต้องการคุณงามความดี เราต้องการความจริง เราไม่ต้องการความ
เท็จ เราไม่ต้องการความมดเท็จ โป้ปดมดเท็จไม่ต้องการ ถ้าไม่ต้องการ เราไม่ต้องการไม่
ปรารถนา แล้วเราจะโป้ปดมดเท็จเรื่องอะไร

ถ้าเราไม่โป้ปดมดเท็จเรื่องอะไร เห็นไหม เคนจงกรม นั่งสมาธิภาวนามันเป็นเรากับ
โอกาสนั้นเท่านั้น เราเป็นเรากับทางจงกรม นั่งสมาธิภาวนาเท่านั้น ไม่มีใครรู้ใครเห็นกับเรา
หรือจะนั่งตลอดรุ่ง จะทำอะไร เราทำทั้งนั้นถ้าเรามีสติจะ

คนไม่มีศรัทธา ไม่มีบารมี ทำอะไรไม่ได้หรอก ตั้งกติกาไว้แล้วล้มทิ้งนั่นนะ เเดินจงกรม นั่งสมาธิขึ้นมาก็คอยดูแต่เวลา เมื่อไหร่มันจะได้สักที ไปเอาเวลา เวลา ร้านขายนาฬิกามันมีทั้งนั้นนะ มันจะไปเอาเวลาที่ไหน มันเอาความสุข ความสงบของเรานี่สิ เอาความจริงในหัวใจเรานี่

แต่เวลาเราเกิดมามันก็มีเวลาใช้ไหม ชีวิตคืออะไร ชีวิตคือไออุ่น ไออุ่นตั้งอยู่บนอะไร ตั้งอยู่บนกาลเวลา ถ้ามันไม่ตั้งอยู่บนกาลเวลา มันก็ดับไป มันก็ตายนะสิ มันอยู่บนกาลเวลาอยู่แล้ว กาลเวลามันอยู่กับชีวิตประจำวันอยู่แล้ว แต่เวลาปฏิบัติขึ้นมาทีไรจะเอาเวลามาอดกัน แต่ไอ้ความสงบระงับขึ้นมาไม่มีในหัวใจของเรา

ถ้ามันมีในหัวใจของเรา สุขอื่นใดเท่ากับจิตสงบไม่มี ขวนขวาย พยายามขวนขวายมีการกระทำกันมาตลอด กระทำขึ้นมา ผลของมันก็คือจิตสงบนี้แหละ ผู้ใดเห็นธรรม ผู้นั้นเห็นตถาคตนะ สุขอื่นใดเท่ากับจิตสงบไม่มี ที่เราทุกข์เรายากกันอยู่ที่นี่ เราปากกัลดินดิบแสวงหากันอยู่ การแสวงหา ถ้ามันแสวงหาในสิ่งที่ถูกต้อง เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าประพาศปฏิบัติอยู่ ๖ ปีก็แสวงหาทั้งนั้นนะ สิ่งที่แสวงหา แสวงหามาโดยชอบธรรมไง ความชอบธรรมคือการกระทำของเรา ความชอบธรรมไม่ใช่การยกย่องสรรเสริญจากใครทั้งสิ้น

การยกย่องสรรเสริญจากคนอื่นนี่โลกธรรม ๘ มีลาภเสื่อมลาภ มียศเสื่อมยศ ติณินินทาไม่มีวันจบวันสิ้น แสวงหามาทำไม แต่ความจริงในใจของเรา ไม่ได้ก็คือไม่ได้ นั่งสมาธิภาวนากันนะ ปากกัลดินดิบนะ เหงื่อไหลไคลย้อย ไม่เห็นได้อะไรเลย ไม่เห็นได้อะไรก็ได้พิสูจน์ได้ พิสูจน์ ได้เข้ามาเชื่อในพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ได้เข้ามาเชื่อในพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์

แม้แต่ชาวพุทธ พุทธทะเบียบบ้าน ไปวัดไปวาไม่รู้จัก ทำอะไรไม่ได้ทั้งสิ้น แต่บอกว่าเป็นชาวพุทธๆ แต่เวลาเป็นผู้ที่รู้จักเสียสละทาน เห็นไหม เขาใกล้จิตศาสนา ไอ้คนที่จะมาประพาศปฏิบัติขึ้นมา “อู๊ย! อยู่ไม่ได้ ทำไม่ได้ มันลำบาก มันเป็นไปไม่ได้ ปฏิบัติแล้วจะบ้า”

แล้วเราลงใจปฏิบัติ มันพัฒนาเป็นขั้นๆ ขึ้นมาไง พอมันเป็นขั้นๆ ขึ้นมา พอเราจะปฏิบัติ พอปฏิบัติขึ้นไป สมาธิเป็นอย่างไร อ้าว! ก็ฝึกหัดปฏิบัติขึ้นมา คุณก็ภาสิ กว่าจะเขาจะฝึกหัดขึ้นมา จนเป็นนักกีฬาได้ เขาจะฝึกหัดของเขาขึ้นมาจนเป็นที่น่าไว้วางใจได้ เขาทำมาขนาดไหน นี่ก็เหมือนกัน เว้นไว้แต่ขีปปาภิญญา ผู้ที่ปฏิบัติง่ายรู้ง่าย

ปฏิบัติง่ายมันก็เป็นแบบว่าสั่มหล่น สั่มหล่นคือมันฟลุคมันได้ ถ้ามันจะต่อเนื่องไปๆ การประพฤติปฏิบัติดิณะ เวลามันต่อเนื่อง ทำต่อเนื่องขึ้นไปนี่สำคัญมาก เวลาจิตมันเจริญแล้วเสื่อมๆ คนมันไม่เคยเจริญจะเอาอะไรมาเสื่อม คนเรามันไม่เคยได้สัมผัสความสงบเลย มันจะเอาอะไรมาเสื่อม มันไม่มีอะไรจะเสื่อมหรือ มันเป็นวิทยาศาสตร์ เป็นธรรมชาติของความคิด คนเราเกิดมามีธาตุ ๔ และขันธ ๕ ขันธ ๕ คือความรู้สึกนึกคิดมันก็คิดอยู่อย่างนี้ แล้วมันก็กิเลสคอยยุคอยแหย่อยู่อย่างนี้ แล้วเราประพฤติปฏิบัติขึ้นมา หดตัวเข้ามา

กางร่ม ใครก็กางได้ แต่หุบร่ม หุบไม่ได้ เวลาหุบหัวใจเข้ามานี้หุบไม่ได้ แต่เวลากางไปกางไว้เลย กางออกไปจนเป็นบ้า กางออกไปจนต้องส่งโรงพยาบาลกัน หุบเข้ามาไม่ได้

แต่เวลาจะประพฤติปฏิบัติ หุบร่มเราเข้ามา เวลาหุบร่มเราเข้ามา หุบความรู้สึกเราเข้ามา ให้มันเข้ามาโดยกำหนดพุทโธๆ ไม่ให้ออกไปรับรู้ภายนอก ให้มันอยู่กับพุทโธๆ แล้วดูเวลามันทรงตัวขึ้นมา เราจะเห็นความมหัศจรรย์ของหัวใจมีค่าขนาดนี้เขียวหรือใจมีค่าขนาดนี้เขียวหรือใจของเราเนี่ย ไอ้คนบ่นทุกข์ๆ ยากๆ คนมั่งมีศรีสุข ไอ้คนทุกข์คนจน เวลามันหดเข้ามาแล้วเป็นสากล สมานคือสมาน เว้นไว้แต่มีจนาสมาน มีจนาสมานคือว่าเรื่องไสยศาสตร์ เรื่องอภิญา

ถ้ามันเป็นสัมมาสมาน สัมมาสมาน จิตมันตั้งมั่น จิตมันมีกำลัง พอจิตมีกำลังแล้วฝึกหัดใช้ปัญญาขึ้นไป เวลาเข้ามาเป็นสากลมีค่าเท่ากันใจ เวลาทำไปแล้วนะ มีค่าเท่ากัน เสมอกัน ไม่มีใครสูงกว่าใคร ต่ำกว่าใคร เพราะเวลาเป็นสมานไม่ใช่สัตว์ ไม่ใช่บุคคล ไม่ใช่ตัว ไม่ใช่ตน ไม่ใช่เรา ไม่ใช่เขา แล้วมันเป็นอย่างไรละ เวลามันเป็นขึ้นมามันไม่มีสูงมีต่ำแล้ว แต่ถ้ามันเป็นความจริง ความจริงตรงนั้น แต่เวลาออกมา ออกมาเป็นสามัญสำนึก ออกมาเป็นมนุษย์ปกติ เห็นไหม

คนเกิดมาก็มีเวรมีกรรมทั้งนั้น สูง ต่ำ คำ ขาว ไม่เหมือนกัน มนุษย์สมบัติมีศีล ๕ ใครถือศีล ๕ ใครที่อายุยืนยาวเขาปาณาติปาตา เขาทำมาน้อย แต่ใครที่ทำมามาก อายุเขาสั้น ตายในครรภ์ก็มี ตายตั้งแต่เป็นเด็กก็มี ตายเป็นวัยรุ่นก็มี ตายเป็นผู้เฒ่าผู้แก่ก็มี คนเกิดมาทำไมไม่ตายเหมือนกันละ มันไม่เหมือนกันทั้งสิ้น ไม่เหมือนกันที่ไหน ไม่เหมือนที่เราทำทั้งนั้นนะ ทำตอนนี้ ฟังเทศน์ๆ ฟังเทศน์เพื่อเตือนหัวใจของเรา เราจะเอาอะไร

“หลวงพ่อบุญไม่เชื่อ ชีวิตฉันมีความสุข ไม่เชื่อหรือ ไร้สาระ”

กาลามสูตร เขาไม่ให้เชื่ออยู่แล้ว ไม่ให้เชื่อแม้แต่ครูบาอาจารย์เราพูด ให้ฟังแล้วกลับไป
วิเคราะห์ วิเคราะห์วิจัยว่าเป็นไปได้จริงหรือไม่ แล้วถ้าเป็นไปได้จริง ให้ฝึกหัดค้นคว้า เพราะเรา
จะรู้เอง เราจะรู้เอง เราไม่ต้องการให้ใครบอก แต่ก่อนที่มันไม่เชื่อก็ต้องมีคนบอกก่อน คนบอก
คนจูง คนชัก

สาวกสาวกະ ผู้ที่ได้ยินได้ฟังไป พวกเรามีองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า มีธรรมะของ
องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าให้ค้นคว้า ยังทำกันไม่ได้ ไม่เชื่อก็พิสูจน์สิ ไม่เชื่อก็ลอง มัน
ต้องลองขึ้นมา แล้วมันจะได้รู้ขึ้นมาไง นี่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าต้องการตรงนี้

เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะปรินิพพานนะ คนมาราบไหว้บูชา “อานนท์ เธอ
บอกเขานะ อย่างบูชาเราด้วยอามิสเลย ให้ปฏิบัติบูชาเราเถิด” เพราะถ้าได้ปฏิบัติบูชาแล้ว เขาได้
ทดสอบในใจของเขา ถ้าเขามีโอกาสเป็นไปได้ เขาจะมหัศจรรย์ของเขา มันจะเป็นปัจจัยตั้ง เป็น
สันติภูมิโก

เราถือพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ แล้วพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์มันอยู่ที่ไหน เวลา
เขาจะไหว้สังฆนิยสถานทั้ง ๔ เขาให้ไปอินเดีย ถ้าของเราหายใจเข้านี่ก็พุท หายใจออกนี่ก็โร
เวลาจะไปเฝ้าพระพุทธเจ้า เราจะไปเฝ้าพุทธะ ชาติรู้ในหัวใจของเรา มันมีค่าตรงนี้
พระพุทธศาสนาสอนตรงนี้ สอนเรื่องหัวใจของคน สอนเรื่องต้นข้าว ปฏิสนธิจิตเวียนว่ายตายเกิด
ในวัฏฏะ ทำดีตายจากนี้ไปเกิดเป็นเทวดา เป็นอินทร์ เป็นพรหม ทำชั่วตายจากนี้ไปเกิดเป็น
สัตว์นรก ถ้าตายไปแล้วมีบุญกุศลก็ตายแล้วเกิดเป็นมนุษย์ แล้วเกิดเป็นมนุษย์เป็นอย่างไรล่ะ
แล้วภavanaเข้าไป ถ้ามันเข้าไปสู่สัมมาสมาธิแล้วมันหุบรวมเข้ามา มันจะไปรู้ไปเห็นของมัน แล้ว
มันมีความมหัศจรรย์ของมัน แล้วเป็นไปได้จริง ถ้าเป็นไปได้จริง หลวงตาท่านพูดประจำ ถ้า
เป็นไปได้ไม่ได้จริง ท่านจะพาไปพ้ององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

นี่ก็เหมือนกัน มีพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ มีศาสนาอยู่นี่ พระองค์ไหนที่ปฏิบัติได้ ถ้า
เป็นจริงไปคุยกับท่าน ถ้ามีพระเป็นจริงนะ ส่วนใหญ่แล้วพระมาโกหก มันโกหกตัวมันเองก่อน
แล้วก็มาโกหกโยมนี่

แต่ถ้าเป็นจริงๆ มันเป็นความจริงในใจของมัน แล้วถามได้ พิสูจน์ได้ ถ้าไม่พิสูจน์ได้มัน
จะอกาลิโก ไม่มีกาลไม่มีเวลา สดๆ ร้อนๆ อยู่กลางหัวใจนี้

นี่พูดถึงว่า เรามีหัวใจนะ เราเห็นโยมชวนขวายกันมา มาทำบุญกุศลขึ้นมา เวลาทำบุญกุศล อันนี้มันก็เป็นเป้าหมายแล้ว อามิสทาน คือบุญกุศลเราได้เสียสละแล้ว อันนี้มันก็เป็นส่วนหนึ่ง แต่ส่วนจริงๆ แล้วคือในหัวใจของโยมจริงๆ แล้วความรู้สึกของเราเนี่ย ทำแล้วมันควรจะ พัฒนาขึ้น ดีขึ้น ตอกย้ำๆ ฟังธรรมๆ ตอกย้ำ แล้วไม่ใช่เรื่องอะไรหรอก เรื่องของโยมเอง เรื่องของหัวใจเราเอง หลวงพ่อพูดอย่าไปเชื่อ กาลามสูตร พระพุทธเจ้าไม่ให้เชื่อ ถ้าใครเชื่อ โง่ เอวัง